

TÉVÉNÉZŐ

A mesterség dicsérete

Kultúránk szemlészésének ürügyén nem önazonosságukat kereső pártocskák önkéntes partizánjává szegődik, és nem is megkeseredett játékfilmrendezők kétségbeesett önkifejezési kísérlete tükröződik benne. Nem könyvégetések hangulatát idéző Nobel-díjas gyalázás és nem is közmegebecsülésnek örvendő színésznők kékharisnyás ujjongása művészi megnyilatkozásokon, hanem végre vérbeli kulturális magazin a Tuti. A néző szinte hálát érez már akkor is, ha vadkeleti kapitalizmusunk médikanálisában egy műsor végre az, ami. Ha egy művészeti magazin veszi a bátorságot, és valóban kultúránk organikus életével foglalkozik. A vállalkozás értő szakembereket dicsér. Szerkesztése, a bemutatott művészek, Váli Dezső műtermének magánya, az Ernst Múzeum remek kiállítása, az érdekes és informatív bejátszások mind-mind az értő szakmunka áruvédjegyei. Szellemes ötlet az elválasztó képsorok szerepét betöltő homokgrafika, és a műsorvezető sem úgy közlekedik az adásban, mintha egy bulvármagazin beugró számlaüdvöskéje lenne. Az ilyen műsorok adhatják vissza a néző hitét, hogy létezik még televíziós mesterség, hagyomány és folytonosság, és mégsem volt hiába a régiek igyekezete a Big Brother utáni televíziózásban sem. A műsor címen talán még gondolkodhatnak.

Podhorányi Zsolt